Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA LAILA MEDINA
prezentate la 4 decembrie 2025 [1]

Cauza C-528/24 [Boothnesse] [i]

LQ,
NT,
RM
cu participarea:
Minister for Justice and Equality

[cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court (Irlanda)]

„Trimitere preliminară – Acordul comercial și de cooperare între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte – Titlul VII din partea a treia – Predarea unei persoane Regatului Unit în scopul urmăririi penale – Articolul 604 litera (c) și articolul 625 – Eventuală urmărire penală pentru alte infracțiuni – Principiul specialității – Noțiunea de «infracțiune […] alta decât cea care a motivat predarea persoanei» – Încălcarea dispozițiilor unei instanțe – Încălcare de natură civilă – Sancțiune cu șase luni de închisoare – Privare de libertate – Noțiune autonomă – Posibilitatea de a invoca principiul specialității în fața unei instanțe – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 6, articolul 47 și articolul 49 alineatul (1) – Protecție jurisdicțională efectivă – Principiul legalității și al previzibilității pedepselor – Garanții suplimentare pe care trebuie să le ofere statul emitent”

I. Introducere

1. Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Acordului comercial și de cooperare între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte [2] (denumit în continuare „ACC”), coroborat cu articolele 47, 48 și 49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

[1] Limba originală: engleza.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. Acesta nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

[2] JO 2021, L 149, p. 10.

2. Principiul specialității [3], o garanție fundamentală a legislației privind extrădarea și predarea, este prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC, care stipulează că, cu excepția anumitor cazuri, o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea persoanei.

3. Prezenta cauză se înscrie în cadrul unei proceduri de executare a trei mandate de arestare emise în temeiul ACC de o instanță din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord. Aceste mandate urmăresc să obțină predarea a trei persoane, LQ, NT și RM, către Regatul Unit pentru a fi urmărite penal pentru fapte din categoria infracțiunilor de înșelăciune. Aceste persoane se opun predării lor, susținând că s-ar încălca principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC, întrucât ar fi obligate să execute o pedeapsă cu închisoarea de șase luni pentru încălcarea de natură civilă a dispozițiilor unei instanțe pentru motivul că nu ar fi respectat mai multe ordine de indisponibilizare emise de o instanță din Regatul Unit. Întrucât fapta de încălcare de natură civilă a dispozițiilor unei instanțe nu reprezintă infracțiune în Regatul Unit, aceasta nu este inclusă într-un mandat în scopul predării.

4. În acest context, cauza ridică o problemă de interpretare a dispozițiilor titlului VII din partea a treia a ACC, în special a articolului 625 alineatul (2) din acesta, atunci când dreptul statului care solicită predarea (denumit în continuare „statul emitent”) nu califică drept infracțiune fapta care conduce la o privare de libertate. Curții i se solicită să stabilească cum trebuie interpretată o „infracțiune […] alta decât cea care a motivat predarea persoanei”, în sensul acestei dispoziții.

5. Prezenta cauză aduce în centrul atenției întrebarea dacă principiul specialității ar trebui considerat mai degrabă un drept individual care poate fi invocat și a cărui aplicare poate fi controlată, decât un principiu interguvernamental între state [4].

II. Cadrul juridic

A. ACC

6. Articolul 4 din ACC, intitulat „Dreptul internațional public”, prevede la alineatul (1):

„Dispozițiile prezentului acord și ale oricărui acord de completare se interpretează cu bună-credință, în conformitate cu sensul lor obișnuit în contextul lor și din perspectiva obiectului și a scopului acordului, în conformitate cu regulile obișnuite de interpretare a dreptului internațional public, inclusiv cu cele codificate în Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor, încheiată la Viena la 23 mai 1969 [denumită în continuare «CVDT» [5]].”

7. Articolul 524 din ACC, intitulat „Apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, prevede:

„(1) Cooperarea reglementată prin prezenta parte se bazează pe respectarea de lungă durată de către părți și statele membre a democrației, a statului de drept și a protecției drepturilor și

[3] Denumit și specialitate, regula specialității sau teoria specialității.

[4] A se vedea în acest sens Tinsley, A. „Specialty: Arresting an elusive «right» in European extradition law”, în *New Journal of European Criminal Law*, vol. 12, ediția 1, 2020, p. 23-35. https://doi.org/10.1177/2032284420976994

[5] Semnată la Viena la 23 mai 1969, *United Nations Treaty Series*, vol. 1155, p. 331.

libertăților fundamentale ale persoanelor, inclusiv astfel cum sunt prevăzute în Declarația universală a drepturilor omului și în Convenția europeană a drepturilor omului[, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948] și în [Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO)[6]], precum și pe importanța punerii în aplicare pe plan intern a drepturilor și libertăților prevăzute în convenția respectivă.

(2) Nicio dispoziție din prezenta parte nu modifică obligația de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice, astfel cum sunt reflectate, în special, în [CEDO] și, în cazul Uniunii și al statelor sale membre, în [cartă]."

8. Articolul 599 din ACC, intitulat „Domeniul de aplicare", prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Un mandat de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de dreptul statului emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 12 luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță privativă de libertate cu o durată de cel puțin patru luni.

(2) Fără a aduce atingere alineatelor (3) și (4), predarea este supusă condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul de arestare să constituie o infracțiune în temeiul dreptului statului de executare, oricare ar fi elementele constitutive sau încadrarea acesteia."

9. Articolul 604 litera (c) din ACC prevede:

„Executarea mandatului de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată următoarelor garanții:

[…]

(c) dacă există motive serioase pentru a crede că există un risc real pentru protecția drepturilor fundamentale ale persoanei căutate, autoritatea judiciară de executare poate solicita, după caz, garanții suplimentare cu privire la tratamentul persoanei căutate după predarea acesteia înainte de a decide dacă să execute mandatul de arestare."

10. Articolul 611 din ACC prevede:

„(1) În cazul în care persoana arestată își exprimă consimțământul cu privire la predarea sa, acest consimțământ și, după caz, renunțarea sa expresă la drepturile conferite de principiul specialității, prevăzute la articolul 625 alineatul (2), trebuie date în fața autorității judiciare de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului de executare.

(2) Fiecare stat adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că acest consimțământ și, după caz, renunțarea menționate la alineatul (1) sunt obținute în condiții care să arate faptul că persoana în cauză le-a exprimat în mod liber, cu conștientizarea deplină a consecințelor. În acest scop, persoana căutată are dreptul la un avocat.

[…]"

[6] Semnată la Roma la 4 noiembrie 1950.

11. Articolul 613 alineatul (2) din ACC prevede:

„În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolul 597, articolele 600-602, articolul 604 și articolul 606 și poate stabili un termen pentru primirea acestora […]”

12. Articolul 625 din ACC, intitulat „Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni”, prevede:

„(1) Regatul Unit, pe de o parte, și Uniunea, acționând în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot notifica, fiecare, Comitetului specializat privind cooperarea în materie de asigurare a respectării legii și cooperarea judiciară [denumit în continuare «Comitetul specializat»] faptul că, în relațiile cu alte state cărora li se aplică aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea persoanei.

(3) Alineatul (2) din prezentul articol nu se aplică în următoarele cazuri:

[…]

(b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate;

[…]

(d) persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă unei pedepse pecuniare, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;

(e) persoana și-a dat consimțământul la predare, renunțând, după caz, în același timp la principiul specialității, în conformitate cu articolul 611;

(f) persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, să beneficieze de principiul specialității pentru infracțiuni specifice anterioare predării sale; renunțarea trebuie să se facă în fața autorității judiciare competente a statului emitent și să fie consemnată în conformitate cu dreptul intern al acestui stat; aceasta trebuie să fie redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber, cu conștientizarea deplină a consecințelor; în acest scop, persoana are dreptul la un avocat; și

(g) autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol.

(4) Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 606 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 606 alineatul (2). Consimțământul este dat în cazul în care infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 600 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 601 sau la articolul 602 alineatul (2) și la articolul 603 alineatul (2). Decizia este luată în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii. Pentru cazurile prevăzute la articolul 604, statul emitent trebuie să furnizeze garanțiile care sunt prevăzute la acest articol.”

B. Dreptul irlandez

13. Procedura de predare menționată de ACC este prevăzută și pusă în aplicare în dreptul irlandez prin European Arrest Warrant Act 2003 (Legea din 2003 privind mandatul european de arestare), al cărei articol 22 prevede că, în condițiile dispozițiilor acestui articol, High Court trebuie să refuze predarea unei persoane în temeiul acestei legi în cazul în care consideră că dreptul statului emitent nu prevede că persoana care îi este predată în temeiul unui mandat de arestare relevant nu va fi urmărită penal, condamnată sau deținută în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță sau nu va face obiectul unei alte măsuri care să îi restrângă libertatea individuală pentru o faptă ilicită și persoana va fi urmărită penal, condamnată sau deținută în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță sau va face obiectul unei alte măsuri care să îi restrângă libertatea individuală pentru o faptă ilicită.

III. Litigiul principal și întrebările preliminare

14. LQ, NT și RM, recurenții, fac obiectul unei proceduri penale în Regatul Unit pentru înșelăciune pe care ar fi săvârșit-o în calitatea lor de coproprietari și de administratori ai unei societăți. Presupusa activitate frauduloasă, detaliată în mandat, se referă la declararea de date eronate și la efectuarea unor lucrări de reparații inutile (și frecvente) pentru care ar fi perceput tarife considerabil mai mari de la proprietarii imobilelor în cauză, în mare parte persoane în vârstă.

15. În luna martie 2021, Reading Crown Court (Tribunalul Reading, Regatul Unit) a emis ordine de indisponibilizare prin care urmărea să garanteze că activele acestei societăți, precum și ale lui LQ, NT și RM vor fi disponibile pentru repararea prejudiciului adus persoanelor pretins vătămate în cazul condamnării lor[7]. La 5 august 2021, această instanță a constatat că LQ, NT și RM nu s-au conformat ordinelor de indisponibilizare și, în consecință, i-a condamnat pe fiecare dintre ei în lipsă pentru fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe, aplicând fiecărui intimat pedeapsa cu închisoarea de șase luni.

16. La 6 decembrie 2022, Portsmouth Magistrates’ Court (Tribunalul Portsmouth, Regatul Unit), autoritatea judiciară de emitere, a emis, în temeiul ACC, trei mandate de arestare solicitând predarea lui LQ, a lui NT și a lui RM în vederea urmăririi lor pentru infracțiuni de înșelăciune. În acele mandate de arestare, autoritatea respectivă a menționat că, deși nerespectarea măsurilor de indisponibilizare a activelor nu constituie o infracțiune în temeiul dreptului englez, constatarea Reading Crown Court (Tribunalul Reading, Regatul Unit) în sensul că recurenții nu au respectat

[7] Aceste ordine de indisponibilizare interziceau actele de dispoziție privind bunurile din patrimoniul societății, sumele din conturile bancare ale lui LQ, NT și RM și autovehiculele, și îi obligau pe aceștia să divulge și să furnizeze detaliile necesare cu privire la toate activele deținute pe teritoriul sau în afara Angliei și Țării Galilor.

ordinul de indisponibilizare a activelor și că se făceau vinovați de încălcarea dispozițiilor unei instanțe nu înseamnă că astfel de acte constituie infracțiuni, motiv pentru care respectivele mandate de arestare trebuie considerate ca fiind emise exclusiv în scopul urmăririi penale pentru fapta de înșelăciune [8].

17. Prin hotărârea din 8 aprilie 2024, High Court (Înalta Curte, Irlanda) a respins obiecția la predare formulată de LQ, NT și RM și, prin deciziile din aceeași zi, a dispus predarea lor către Regatul Unit.

18. La 5 iunie 2024, LQ, NT și RM au primit încuviințarea de a formula recurs în fața Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda), care este instanța de trimitere.

19. În fața acestei instanțe, LQ, NT și RM susțin că predarea lor în Regatul Unit trebuie refuzată, întrucât constituie o încălcare a principiului specialității prevăzut la articolul 22 alineatul (2) din European Arrest Warrant Act 2003 (Legea din 2003 privind mandatul european de arestare) și la articolul 625 din ACC.

20. În recurs, recurenții au susținut că noțiunea de „infracțiune” prevăzută la articolul 625 alineatul (2) din ACC ar trebui să aibă un sens autonom, în loc să se bazeze pe calificări naționale. Deși faptele de încălcare a dispozițiilor unei instanțe nu sunt considerate infracțiuni în dreptul Regatului Unit, recurenții susțin că natura procedurii și severitatea sancțiunii le-au conferit caracter penal. Ei subliniază obiectivul articolului 625 din ACC, care este acela de a garanta dreptul la un proces echitabil în temeiul articolului 47 din cartă. Ei susțin că interpretarea noțiunii de „infracțiune” trebuie să fie în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Curtea EDO), în mod special cu criteriile stabilite în Hotărârea Engel [9] care țin seama de calificarea faptei în dreptul intern, de natura acesteia și de severitatea sancțiunii aplicate. Recurenții subliniază că ultimele două criterii ar putea fi, în mod independent, suficiente pentru a caracteriza procedura ca fiind penală în sensul CEDO și s-au bazat pe hotărâri precum cele pronunțate în cauzele Kyprianou împotriva Ciprului [10] și Benham împotriva UK [11] pentru a susține că, în funcție de sancțiunea aplicată, procedura referitoare la încălcarea dispozițiilor unei instanțe poate atrage aplicarea garanțiilor prevăzute la articolul 6 din CEDO.

21. În schimb, intimatul susține că analogia cu articolul 6 din CEDO este irelevantă. Acesta menționează că CEDO impune un standard comun pentru stabilirea acuzațiilor penale în statele contractante, dar că prevederile referitoare la predare ale ACC și ale Deciziei-cadru 2002/584/JAI [12] urmăresc un scop diferit, bazat pe încrederea reciprocă și pe respectul pentru calificările naționale. Potrivit intimatului, principiul dublei incriminări și principiul specialității demonstrează importanța calificării de către fiecare stat a unui comportament drept penal sau în alt mod. Cu toate acestea, intimatul recunoaște că, în cazul în care termenului „infracțiune” ar

[8] Informațiile privind pedepsele aplicate pentru încălcarea dispozițiilor unei instanțe sunt menționate la punctul (f) al fiecărui mandat de arestare, care prevede: „Încălcarea ordinului de indisponibilizare nu constituie infracțiune, astfel încât nu poate constitui o infracțiune pentru care să se poată solicita extrădarea și, prin urmare, nu este cuprinsă în lista infracțiunilor pentru care se poate solicita extrădarea. Constatarea […] [judecătorului din cadrul Reading Crown Court (Tribunalul Reading, Regatul Unit)] potrivit căreia pârâtul a încălcat ordinul de indisponibilizare și, prin urmare, a încălcat dispozițiile unei instanțe nu constituie o condamnare, astfel încât acest mandat nu este decât un mandat de punere sub acuzare.”

[9] Curtea EDO, 8 iunie 1976, Engel și alții împotriva Țărilor de Jos (CE:ECHR:1976:0608JUD000510071).

[10] Curtea EDO, 15 decembrie 2005, Kyprianou împotriva Ciprului (CE:ECHR:2005:1215JUD007379701).

[11] Curtea EDO, 10 iunie 1996, Benham împotriva Regatului Unit (CE:ECHR:1996:0610JUD001938092).

[12] Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).

trebui să i se recunoască un sens autonom, ultimul criteriu din Hotărârea Engel, și anume severitatea sancțiunii, ar putea prezenta dificultăți pentru poziția sa, întrucât aplicarea unei pedepse privative de libertate de șase luni pentru fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe poate conduce la calificarea sa drept acuzație în materie penală în temeiul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

22. În acest context, instanța de trimitere consideră că recursul ridică o problemă de interpretare a titlului VII din partea a treia a ACC, în special a articolului 625 alineatul (2) din acesta. În centrul cauzei se află modul în care principiul specialității se aplică atunci când statul emitent nu califică comportamentul care conduce la o privare de libertate sau procedura care a condus la aceasta ca fiind de natură penală. Instanța de trimitere consideră că aceasta este o chestiune de o importanță mai largă, în special în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor unei instanțe. În numeroase sisteme juridice, în special în cadrul tradiției de drept cutumiar, persoanele fizice pot fi private de libertate pentru încălcarea dispozițiilor unei instanțe, fie ca măsură coercitivă, fie ca sancțiune punitivă, fără ca procedura să fie calificată drept penală sau ca fapta respectivă să fie tratată drept infracțiune. Soluționarea acestei probleme este, așadar, esențială pentru a stabili modul în care principiul specialității trebuie să funcționeze atunci când mecanismele de executare transfrontaliere operează în temeiul ACC. Instanța de trimitere arată că Curtea nu a avut încă ocazia să se pronunțe cu privire la acest aspect.

23. Instanța de trimitere consideră că nu există niciun motiv de îndoială cu privire la afirmația autorităților din Regatul Unit potrivit căreia încălcarea măsurilor de indisponibilizare a activelor nu constituie o infracțiune în temeiul dreptului acestui stat. Aceasta subliniază de asemenea că, în Irlanda, la fel ca în Regatul Unit, pot exista cazuri de încălcare de natură civilă a dispozițiilor unei instanțe în care sunt aplicate pedepse cu închisoarea cu durate fixe în scopuri care nu sunt pur coercitive. Cu toate acestea, ea arată că nu i-au fost aduse suficiente argumente pentru a stabili dacă, în împrejurări comparabile cu cele din Regatul Unit, o astfel de încălcare a dispozițiilor unei instanțe trebuie considerată de natură penală sau de natură civilă. Instanța de trimitere explică faptul că este posibil să nu fie necesar să se soluționeze această problemă în cazul în care, ca răspuns la trimiterea sa preliminară, Curtea de Justiție decide că termenul „infracțiune” prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC are un sens autonom.

24. În aceste condiții, Supreme Court (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile titlului VII din [partea a treia a ACC] privind «predarea» se aplică numai urmăririi penale sau pedepselor și măsurilor de siguranță privative de libertate aplicate pentru săvârșirea de fapte penale?

2) La articolul 625 alineatul (2) din [ACC], care prevede că, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 625 alineatele (1) și (3), «o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea persoanei», termenul «infracțiune» trebuie înțeles 1) în sensul de faptă penală, astfel cum este definită de legea statului emitent, sau 2) în sensul de faptă penală, astfel cum este definită în dreptul statului de executare, ori 3) ca având un sens autonom în dreptul Uniunii?

3) În cazul în care termenul «infracțiune» prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din [ACC] are un sens autonom, care sunt criteriile care permit să se stabilească ce anume constituie o astfel de «infracțiune»?

4) Articolele 47, 48, 49 și 50 din cartă [care se referă la o «cale de atac eficientă și la un proces echitabil» (articolul 47), «persoană acuzată» (articolul 48), «infracțiune» (articolul 49) și «judecat pentru o infracțiune» (articolul 50)] și/sau articolele 6 și 13 din [CEDO] (care se referă la «oricare acuzație în materie penală» și «remediu efectiv») sunt pertinente în acest context?

5) Articolul 625 alineatul (2) din [ACC] se opune predării în situația în care o persoană a fost condamnată la șase luni de privare de libertate pentru fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe, însă predarea nu a fost solicitată în scopul executării acestei sancțiuni, întrucât legea statului emitent califică fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe ca fiind de natură civilă, iar nu drept faptă penală sau chestiune de natură penală?”

IV. Procedura în fața Curții

25. LQ, NT și RM, Irlanda, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise. La 11 septembrie 2025 a avut loc o ședință în cadrul căreia aceste părți au prezentat pledoarii.

V. Analiză

26. Prezentele concluzii sunt structurate după cum urmează. Vom începe prin a prezenta succesiunea și logica internă a întrebărilor adresate de instanța de trimitere (secțiunea A). În continuare, vom aborda analiza lor pe fond, începând cu interpretarea principiului specialității în temeiul articolului 625 alineatul (2) din ACC și cu relevanța drepturilor fundamentale în acest context (secțiunea B). În cele din urmă, vom examina dacă fapta și sancțiunea specifice în discuție – și anume o pedeapsă cu închisoarea pentru fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe, calificată drept materie civilă în temeiul dreptului statului emitent –, intră în domeniul de aplicare al articolului 625 alineatul (2) din ACC (secțiunea C).

A. Înlănțuirea și logica internă a întrebărilor adresate de instanța de trimitere

27. În opinia noastră, ar fi util să analizăm primele patru întrebări împreună înainte de a aborda a cincea întrebare, întrucât se pare că primele patru întrebări stabilesc cadrul conceptual și juridic în care trebuie abordată a cincea întrebare.

28. Primele patru întrebări se referă la aspectul dacă mecanismul de predare se aplică numai în cauzele penale (întrebarea 1), la modul în care trebuie înțeles termenul „infracțiune” prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC (întrebările 2 și 3) și la aspectul dacă normele Uniunii sau cele ale Curții EDO în materie de drepturi fundamentale sunt relevante pentru această stabilire (întrebarea 4). Prin urmare, poate fi adecvat ca primele patru întrebări să fie examinate de Curte împreună, cu atât mai mult cu cât acestea formează un bloc coerent privind interpretarea noțiunii de „infracțiune” și relevanța drepturilor fundamentale în acest context.

29. În schimb, prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 625 alineatul (2) din ACC se opune predării într-o cauză în care persoana a fost condamnată la o pedeapsă cu închisoarea de șase luni pentru încălcarea dispozițiilor unei instanțe, însă predarea nu este solicitată în scopul executării acestei pedepse, întrucât statul emitent califică încălcarea dispozițiilor unei instanțe ca fiind de natură civilă, iar nu drept infracțiune. Prin urmare, această întrebare este structurată în jurul unui scenariu

specific, care implică o pedeapsă privativă de libertate pentru încălcarea dispozițiilor unei instanțe calificată ca fiind de natură civilă de către statul emitent și constituie o aplicare a cadrului interpretativ abordat de primele patru întrebări.

30. Cu toate acestea, aplicarea articolului 625 alineatul (2) din ACC presupune ca fapta care conduce la o privare de libertate – în speță, încălcarea de natură civilă a dispozițiilor unei instanțe ca urmare a nerespectării ordinelor de indisponibilizare pentru care a fost aplicată o pedeapsă privativă de libertate – să intre în sfera noțiunii de „infracțiune”, în sensul acestei dispoziții. Dacă, în schimb, fapta respectivă nu intră în sfera acestei noțiuni, principiul specialității pur și simplu nu se aplică. În acest caz, nu ar fi necesar să se analizeze dacă această normă se opune predării, întrucât condițiile legale pentru aplicarea sa nu ar fi îndeplinite.

31. În sfârșit, rezultă de asemenea că a cincea întrebare nu poate fi abordată izolat, din moment ce această întrebare presupune ca fapta în cauză, și anume încălcarea de natură civilă a dispozițiilor unei instanțe, să fi fost deja calificată drept „infracțiune”, în sensul articolului 625 alineatul (2) din ACC. Tocmai criteriile care permit să se stabilească această calificare fac obiectul primelor patru întrebări.

32. În consecință, analiza noastră este structurată în două părți: în primul rând, interpretarea principiului specialității și a noțiunii de „infracțiune” în sensul articolului 625 alineatul (2) din ACC și, în al doilea rând, consecințele acestei interpretări atunci când fapta în cauză constituie o încălcare a dispozițiilor unei instanțe calificată ca fiind de natură civilă în statul emitent.

B. Cu privire la primele patru întrebări

33. Prin intermediul primelor patru întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă titlul VII din partea a treia a ACC, referitor la „predare”, în special articolul 625 alineatul (2) din acesta, este limitat la urmărirea penală și/sau la pedepsele privative de libertate sau la măsurile de siguranță privative de libertate aplicate în cazul infracțiunilor și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă noțiunea de „infracțiune”, în sensul principiului specialității, trebuie interpretată (i) prin raportare la dreptul statului emitent, (ii) prin raportare la dreptul statului de executare sau (iii) în mod autonom și, în acest din urmă caz, potrivit căror criterii, având în vedere articolele 47-50 din cartă și articolul 6 din CEDO.

34. Modul de redactare a articolului 625 alineatul (2) din ACC în sine nu indică expres dacă termenul „infracțiune” trebuie definit în conformitate cu dreptul statului emitent sau cu dreptul statului de executare sau dacă el trebuie să fie interpretat în mod autonom. Astfel, noțiunea de „infracțiune” trebuie interpretată în lumina contextului mai larg al ACC și a principiului specialității.

1. Cadrul general pentru interpretarea ACC

a) Un instrument de drept internațional public

35. De la încheierea perioadei de tranziție pentru retragerea Regatului Unit din Uniunea Europeană, relațiile dintre Uniunea Europeană și Regatul Unit au fost reglementate de acorduri internaționale, în special de ACC. ACC este un acord de asociere încheiat în temeiul articolului 217 TFUE. Acesta a fost adoptat ca un acord „exclusiv al Uniunii”, nu ca un acord

mixt, ceea ce înseamnă că statele membre nu sunt ele însele părți contractante [13].

36. Este general acceptat faptul că ACC trebuie interpretat ca un instrument de drept internațional public [14]. Însuși acordul confirmă această orientare. Articolul 4 alineatul (2) exclude obligația de a interpreta dispozițiile ACC în conformitate cu dreptul intern al vreuneia dintre părți. Cadrul de interpretare este, așadar, cel al dreptului internațional public și în special al CVDT [15]. Articolul 4 alineatul (1) din ACC precizează acest lucru în mod explicit, impunând ca acordul să fie interpretat cu bună-credință, în conformitate cu sensul obișnuit al dispozițiilor sale în contextul lor și din perspectiva obiectului și a scopului său.

37. În sfârșit, trebuie arătat că articolul 5 alineatul (1) din ACC prevede că, în general, dispozițiile sale nu acordă drepturi sau nu impun obligații persoanelor. Cu toate acestea, această dispoziție prevede în mod expres o excepție „în ceea ce privește Uniunea Europeană" pentru partea a treia a ACC. Articolul 625 din ACC, care prevede principiul specialității, face parte din titlul VII, intitulat „Predare", din partea a treia. Această alegere de redactare deliberată indică faptul că, în ordinea juridică a Uniunii, dispozițiile părții a treia pot produce efect direct și pot fi, prin urmare, invocate de persoane, cu condiția ca acestea să îndeplinească criteriile obișnuite stabilite de jurisprudența Curții pentru efectul direct al acordurilor internaționale [16]. Cu alte cuvinte, aspectele care intră sub incidența părții a treia a ACC și în cadrul Uniunii pot conferi persoanelor fizice drepturi care pot fi invocate în fața instanțelor naționale, în pofida excluderii generale a efectului direct în alte părți ale ACC.

b) Cooperarea reciprocă sub rezerva garanțiilor

38. Constatările Curții din Hotărârea Alchaster I sunt determinante pentru înțelegerea principiului specialității [17]. Curtea a clarificat că, spre deosebire de regimul mandatului european de arestare (MEA), care se bazează pe încrederea reciprocă între statele membre, ACC instituie un regim de cooperare reciprocă supus unor garanții.

39. În această privință, Curtea a arătat că Regatul Unit nu face parte din sistemul întemeiat pe încredere reciprocă, potrivit unei tipologii pe trei niveluri a regimurilor de cooperare, și anume, în primul rând, statele membre ale Uniunii în care încrederea reciprocă stă la baza spațiului de libertate, securitate și justiție, în al doilea rând, țări terțe, în special anumite state din Spațiul Economic European, cum ar fi Islanda și Norvegia, care mențin relații privilegiate cu Uniunea, și, în al treilea rând, alte țări terțe. În ceea ce privește Regatul Unit, Curtea a statuat că „cooperare[a] nu este prezentată ca fiind întemeiată pe menținerea încrederii reciproce între statele în cauză care exista înainte de ieșirea din Uniune a Regatului Unit" [18]. În special, „Regatul Unit nu face parte din spațiul european fără frontiere interioare, a cărui construcție este permisă printre altele

[13] Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Alchaster (C-202/24, EU:C:2024:559, punctul 55).

[14] *Ibid.*, punctul 58; a se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Biondi prezentate în cauza P&O North Sea Ferries și P&O Ferries (C-413/24, EU:C:2025:490, punctele 48 și 49).

[15] A se vedea în acest sens Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, punctul 40 și jurisprudența citată) în care Curtea a reamintit că, în conformitate cu articolul 31 din CVDT, un tratat trebuie să fie interpretat cu bună-credință, potrivit sensului obișnuit ce urmează a fi atribuit termenilor tratatului în contextul lor și în lumina obiectului și a scopului său.

[16] A se vedea în acest sens Hotărârea din 30 septembrie 1987, Demirel (12/86, EU:C:1987:400, punctul 14), și Hotărârea din 26 mai 2011, Akdas ș.a. (C-485/07, EU:C:2011:346, punctul 67 și jurisprudența citată).

[17] Hotărârea din 29 iulie 2024, Alchaster (C-202/24, denumită în continuare „Hotărârea Alchaster I", EU:C:2024:649).

[18] *Ibid.*, punctul 71.

de principiul încrederii reciproce”[19]. În plus, dispozițiile prevăzute de ACC nu stabilesc relații „la fel de privilegiate” precum cele descrise în jurisprudența anterioară privind statele din Spațiul Economic European[20].

40. Această distincție este fundamentală pentru aplicarea principiului specialității, a cărui executare în cadrul regimului MEA presupune ca ambele state membre să acționeze într-un cadru de încredere reciprocă. Pe baza acestei încrederi reciproce, statul emitent este autorizat să își asume responsabilitatea pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse odată ce predarea a fost autorizată[21]. De asemenea, această încredere reciprocă garantează că drepturile fundamentale ale persoanelor în cauză, inclusiv cele consacrate de cartă, sunt protejate prin intermediul sistemelor juridice naționale care sunt în măsură să furnizeze o protecție echivalentă și efectivă în cadrul Uniunii Europene[22].

41. În plus, în Hotărârea Alchaster I, Curtea a subliniat că regimul de predare prevăzut de ACC include excepții și garanții individualizate în materie de drepturi ale omului – inclusiv cele întemeiate pe natura politică a infracțiunii, pe cetățenie și pe riscurile pentru drepturile fundamentale – care nu au echivalent în MEA[23]. Aceste excepții nu depind de constatarea unor deficiențe sistemice[24].

42. În special, Curtea a subliniat că ACC conține derogări și garanții suplimentare, precum cele prevăzute la articolele 602 și 603, precum și la articolul 604 litera (c) din ACC, care nu se regăsesc în Decizia-cadru 2002/584. Hotărârea Alchaster I prevede că cadrul ACC necesită o examinare de la caz la caz *ex ante* a garanțiilor și a limitelor legale aplicabile[25]. Rezultă că instanțele Uniunii trebuie să efectueze o evaluare individualizată a riscurilor în lumina cartei. Curtea a concluzionat că acest regim necesită o apreciere autonomă din partea autorității judiciare de executare, fără a se baza pe o prezumție generală de încredere[26].

43. Această distincție afectează modul în care trebuie înțeles principiul specialității, și anume nu ca o prezumție automată de conformitate de către statul emitent, ci ca o garanție care trebuie evaluată în mod activ și garantată de autoritatea de executare în cadrul îndeplinirii propriilor obligații de a asigura respectarea drepturilor fundamentale. După cum a subliniat Curtea în Hotărârea Alchaster I, articolul 604 litera (c) din ACC împuternicește în mod expres autoritatea de executare să solicite garanții suplimentare în cazul în care există motive întemeiate să se considere că persoana în cauză ar fi expusă unui risc real în ceea ce privește protecția drepturilor sale fundamentale în cazul predării[27].

19 *Ibid*., punctul 70.

20 *Ibid.*

21 Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 40).

22 Hotărârea din 22 februarie 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Unitatea familiei – Protecție deja acordată) (C-483/20, EU:C:2022:103, punctul 27).

23 Punctele 72-74.

24 A se vedea punctul 75.

25 Punctul 82.

26 Punctele 78-83.

27 Punctul 75.

2. Domeniul de aplicare al principiului specialității în temeiul articolului 625 alineatul (2) din ACC

44. Principiul specialității face parte din dreptul cutumiar care reglementează extrădarea între state [28]. Dispozițiile care stabilesc acest principiu se regăsesc în majoritatea tratatelor de extrădare, dacă nu chiar în toate [29]. În cazul ACC, articolul 625 alineatul (2) prevede că, cu anumite excepții, „o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea persoanei".

45. Această dispoziție, care reglementează principiul specialității în temeiul acestui acord, reflectă modul de redactare și structura articolului 27 din Decizia-cadru 2002/584 [30]. Cu toate acestea, astfel cum a precizat Curtea în hotărârea pronunțată în cauza Polydor și RSO Records [31], formularea identică din legislația Uniunii și din acordurile internaționale nu implică o uniformitate automată a interpretării. Acest lucru este generat de faptul că dispozițiile cuprinse într-un acord internațional pot urmări obiective diferite și pot funcționa într-un context juridic și instituțional distinct. În consecință, jurisprudența referitoare la principiul specialității dezvoltată în privința MEA nu poate fi transpusă în mod automat în cadrul ACC, întrucât acest cadru înlocuiește încrederea reciprocă, inerentă unui spațiu fără frontiere interne, cu un sistem de cooperare însoțit de garanții [32]. În schimb, domeniul de aplicare al principiului specialității în temeiul ACC trebuie determinat printr-o interpretare literală, contextuală și teleologică a acordului în sine [33].

46. Cu toate că domeniul de aplicare teritorial al principiului specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC, care se aplică raporturilor de predare dintre Regatul Unit și toate statele membre ale Uniunii, nu este în discuție în prezenta cauză, este totuși necesar să se examineze domeniul de aplicare personal, temporal și material al acestui principiu, aspecte pe care le vom aborda acum pe rând.

a) Domeniul de aplicare personal

47. În Hotărârea pronunțată în cauza Leymann și Pustovarov [34], Curtea a statuat că principiul specialității prevăzut la articolul 27 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584 „ține de suveranitatea statului membru de executare" și „conferă persoanei căutate dreptul de a nu fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate decât pentru infracțiunea care a motivat

[28] Schabas, W. A, *The International Criminal Court: A Commentary on the Rome Statut*, ediția a doua, Oxford University Press, Oxford, 2016, p. 1362-1366.

[29] Tratat-cadru de extrădare, UN Doc. A/RES/45/116, anexă, articolul 14, și Convenția europeană privind extrădarea, ETS nr. 24, articolul 14.

[30] Articolul 625 alineatul (1) din ACC corespunde articolului 27 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. Articolul 27 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584 și articolul 625 alineatul (2) din ACC sunt în esență identice. Articolul 27 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 prevede excepția când nu se aplică principiul specialității, iar articolul 625 alineatul (3) din ACC reia aproape textual conținutul acestei dispoziții. Articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 este reluat în esență la articolul 625 alineatul (4) din ACC, care prevede o procedură care permite statului emitent să ceară consimțământul autorității judiciare de executare.

[31] Hotărârea din 9 februarie 1982 (270/80, EU:C:1982:43, punctele 14-16).

[32] A se vedea punctul 41 de mai sus.

[33] A se vedea punctul 37 de mai sus.

[34] A se vedea Hotărârea din 1 decembrie 2008 (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, punctele 43 și 44).

predarea sa”[35]. Două observații urmează. Formularea Curții potrivit căreia principiul „ține de” *și de asemenea* „conferă” demonstrează natura sa dublă: în temeiul MEA, acesta servește, în mod simultan, atât ca garanție a suveranității statului, cât și ca drept subiectiv al persoanei căutate, care poate fi invocat de persoana predată în temeiul dreptului Uniunii.

48. Prin urmare, problema care se ridică este aceea dacă dubla natură stabilită în jurisprudența referitoare la MEA se aplică și articolului 625 alineatul (2) din ACC.

49. În această privință, în ceea ce privește suveranitatea, articolul 625 alineatul (2) din ACC precizează că urmărirea penală pentru „alte infracțiuni” necesită consimțământul autorității de executare, ceea ce garantează că statul de executare păstrează controlul final al efectelor juridice ale deciziei sale de predare. Această funcție reflectă logica suveranității dezvoltată în legătură cu Decizia-cadru 2002/584.

50. În ceea ce privește drepturile conferite persoanei fizice, regimul mandatului european de arestare se bazează pe un *grad ridicat* de încredere reciprocă între statele membre[36], în special într-un spațiu european fără frontiere interioare[37]. După cum a explicat Curtea[38], această încredere obligă fiecare stat membru, cu excepția unor circumstanțe excepționale, să prezume că celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și, în special, drepturile fundamentale[39]. Această prezumție fundamentală de respectare permite simplificarea procedurilor, în loc să se bazeze pe garanții sau mecanisme de consimțământ stabilite individual.

51. În schimb, fundamentul părții a treia a ACC este cooperarea în materie de justiție penală, așa cum a precizat Curtea în Hotărârea Alchaster I. Curtea a observat că, potrivit considerentului (23) și articolului 1 din ACC, acordul respectiv urmărește să consolideze securitatea atât a Uniunii, cât și a Regatului Unit, facilitând cooperarea în ceea ce privește prevenirea, investigarea, depistarea sau urmărirea penală a infracțiunilor, precum și executarea sancțiunilor penale[40]. Acest obiectiv este consacrat în partea a treia, astfel cum este confirmat de articolul 522 alineatul (1) din ACC[41]. În plus, articolul 524 alineatul (1) din ACC ancorează această cooperare în respectarea – împărtășită de Uniune, de Regatul Unit și de statele membre – a democrației, a statului de drept și a protecției drepturilor fundamentale, inclusiv a celor garantate de CEDO[42].

52. Cu toate acestea, deși ACC aspiră să mențină un grad ridicat de garanții pentru persoanele fizice, comparabil cu cel asigurat în cadrul Uniunii Europene, acesta funcționează, așa cum am afirmat deja[43], pe baza cooperării reciproce supuse unor garanții, iar nu pe baza încrederii reciproce. Asigurarea faptului că drepturile fundamentale rămân protejate în mod efectiv

[35] Această formulare se repetă într-un pasaj identic din cadrul punctului 39 din Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749). Punctul 40 din această hotărâre explică dimensiunea jurisdicțională impunând statului emitent să ceară consimțământul statului de executare pentru a-și respecta competențele, însă nu restrânge natura dublă stabilită de Curte în acest pasaj.

[36] A se vedea Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punctul 25). Acest regim se bazează pe un grad ridicat de încredere reciprocă între statele membre, în special în contextul spațiului de libertate, securitate și justiție. Presupunerea este aceea că fiecare stat membru respectă standardele comune de protecție a drepturilor fundamentale, ceea ce permite proceduri simplificate bazate pe cooperarea instituțională, mai degrabă decât pe consimțământul individualizat.

[37] A se vedea Hotărârea Alchaster I, punctele 63 și 70.

[38] *Ibid*., punctele 24-27.

[39] A se vedea Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru (C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctul 78).

[40] Hotărârea Alchaster I, punctele 40 și 41.

[41] *Ibid*., punctul 41.

[42] *Ibid*., punctul 42.

[43] Punctul 41 de mai sus.

necesită, prin urmare, ca garanțiile integrate în ACC, în special cele prevăzute la articolul 625 alineatul (2) din ACC, să beneficieze de efect deplin și să fie aplicate ca garanții operaționale în cadrul procedurii de predare.

53. Acest lucru arată că principiul specialității, deși este conceput ca o garanție procedurală, funcționează în practică ca un instrument care trebuie aplicat în mod activ de autoritatea de executare pentru a se asigura că acesta își îndeplinește funcția de protecție, în special în lumina obligațiilor în materia drepturilor fundamentale. În consecință, în temeiul ACC, dimensiunea drepturilor persoanelor fizice a principiului specialității este accentuată, deoarece absența încrederii reciproce [44] obligă autoritatea judiciară de executare să verifice, înainte de predare, respectarea acestui principiu și, dacă este necesar, să solicite garanții suplimentare în temeiul articolului 604 litera (c) din ACC.

54. Rezultă că principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC trebuie înțeles ca având aceeași natură dublă precum cea stabilită în temeiul Deciziei-cadru 2002/584: acesta constituie o expresie a suveranității statului de executare și, de asemenea, conferă persoanei predate, în cadrul Uniunii, dreptul de a nu fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate decât pentru infracțiunea care a motivat predarea sa.

b) Domeniul de aplicare temporal

55. Procesul de predare în temeiul ACC constă în mai multe etape procedurale distincte, în special examinarea cererii de predare, executarea deciziei de predare (sau de a nu preda) și procedura consimțământului. Garanțiile juridice aplicabile pot varia în funcție de stadiul procesului. Prin urmare, este important să se clarifice domeniul de aplicare temporal al articolului 625 alineatul (2) din ACC și legătura acestuia cu procedura ulterioară de consimțământ prevăzută la articolul 625 alineatul (3) litera (g) și la alineatul (4).

56. În ceea ce privește domeniul de aplicare temporal, articolul 625 alineatul (2) din ACC are vocația de a se aplica înainte de predare și ca o condiție pentru predare: acesta face parte din cadrul juridic care reglementează legalitatea predării. În schimb, procedura consimțământului prevăzută la articolul 625 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din ACC îndeplinește o funcție ulterioară predării. Aceasta prevede mecanismul prin care statul emitent poate, după predare, să ceară consimțământul statului de executare pentru a extinde sfera urmăririi penale la alte infracțiuni.

57. În lumina raționamentului Curții din Hotărârea Alchaster I, autoritatea judiciară de executare trebuie să efectueze un control *ex ante* pentru a se asigura că tratamentul așteptat ulterior predării va respecta principiul specialității. În consecință, problema dacă principiul specialității se aplică în speță este o problemă care trebuie invocată înainte de predare ca parte a aprecierii instanței de executare în lumina cartei.

58. Rezultă că mecanismul consimțământului prevăzut la articolul 625 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din ACC și aprecierea în lumina cartei, astfel cum sunt aplicate principiului specialității, reprezintă două aspecte distincte. Procedura privind consimțământul are loc după predare: aceasta este declanșată numai atunci când statul emitent cere în mod oficial o extindere a domeniului de aplicare al predării pentru a urmări persoana predată pentru „alte

[44] Punctul 42 de mai sus.

infracțiuni”[45]. În schimb, controlul *ex ante* efectuat de autoritatea judiciară de executare are loc înainte de predare și vizează garanția de bază prevăzută la articolul 625 alineatul (2) din ACC, și anume că persoana nu va fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru infracțiuni neautorizate, adică pentru alte infracțiuni decât cele autorizate în mandat. Aceasta este o formă de protecție imediată și *ex ante*; ea face parte din ceea ce face ca decizia de predare să fie, în primul rând, legală.

59. Acest raționament nu este pus în discuție de jurisprudența Curții în hotărârile pronunțate în cauzele Leymann și Pustovarov[46] și Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității)[47], având în vedere că ambele hotărâri pornesc de la premisa că predarea a avut deja loc și că persoana predată se afla sub jurisdicția statului emitent. În acele cauze, Curtea a analizat principiul specialității în contextul cererilor ulterioare predării: statul emitent ceruse consimțământul pentru urmărirea penală pentru infracțiuni suplimentare a persoanei care fusese deja predată.

60. În mod similar, în Hotărârea F.[48], problema nu era dacă se aplica principiul specialității – acest aspect nu era contestat –, ci mai degrabă ce garanții procedurale erau necesare din partea statului de executare. Întrebarea preliminară privea aspectul dacă dreptul național putea prevedea o cale de atac suspensivă împotriva deciziei autorității judiciare de executare de a-și da consimțământul pentru continuarea urmăririi penale. Cu alte cuvinte, aprecierea efectuată de instanța de executare în cauza F. nu a avut loc decât după predare, în cadrul procedurii consimțământului. Rolul autorității de executare s-a limitat la o decizie privind consimțământul ulterioară, odată ce predarea inițială fusese deja executată.

61. Întrucât aceste hotărâri privesc o situație juridică în care predarea avusese deja loc, ele nu sunt adaptate împrejurărilor în care autoritatea judiciară de executare decide încă dacă să predea sau nu persoana în cauză. Această distincție confirmă că jurisprudența referitoare la MEA privind consimțământul ulterior predării nu poate fi transpusă în mod automat în etapa anterioară predării prevăzută de ACC.

62. În prezenta cauză, autoritatea judiciară de executare încă este în procesul de a stabili dacă este necesar să acorde predarea. Atunci când persoana căutată ridică o obiecție în cursul procedurii anterioare predării, cum este cazul în speță, apare o distincție decisivă temporală și procedurală. În cadrul acestor obiecții anterioare predării, cererea persoanei nu se referă la extinderea domeniului de aplicare al predării *ex post*, ci la aspectul dacă predarea ar trebui sau nu să fie autorizată. Prin urmare, atunci când se ridică o obiecție în temeiul ACC, potrivit căreia predarea ar expune persoana unei urmăriri penale sau unei lipsiri de libertate pentru o altă infracțiune decât cea menționată în mandat, aprecierea acestei obiecții are loc în mod necesar *înainte* de predare și privește legalitatea deciziei de predare înseși.

[45] Acest aspect nu trebuie confundat cu forma separată de consimțământ în temeiul articolului 611 din ACC, prin care persoana căutată poate accepta o predare rapidă, renunțând la anumite garanții procedurale. Cele două mecanisme sunt distincte din punct de vedere conceptual: primul se referă la domeniul de aplicare al urmăririi penale după predare, în timp ce al doilea se referă la modul în care se efectuează predarea.

[46] Hotărârea din 1 decembrie 2008 (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669).

[47] Situația juridică prevăzută în jurisprudența Curții privind principiul specialității în cadrul MEA – în care persoana a fost deja predată și statul emitent trebuie să respecte limitele impuse de autoritatea de executare – nu a apărut încă în prezenta cauză. Motivarea din Hotărârea din 24 septembrie 2020 (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 40) depinde de faptul dacă predarea a avut deja loc. „Încălcarea” la care se referă Curtea presupune că statul de executare a transferat custodia persoanei și că statul emitent este acum în măsură să acționeze în raport cu această persoană în limitele impuse de decizia de predare. În schimb, în etapa anterioară predării, autoritatea judiciară de executare trebuie să verifice dacă există un risc real ca statul emitent să nu respecte aceste limite odată ce predarea are loc, acționând astfel cu încălcarea principiului specialității.

[48] A se vedea Hotărârea din 30 mai 2013 (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358).

63. Asigurându-se că nicio urmărire penală, condamnare sau privare de libertate nu poate avea loc în afara infracțiunilor autorizate de autoritatea de executare, principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC protejează persoanele împotriva lipsirii de libertate arbitrare sau care nu poate fi prevăzută, parte integrantă din drepturile la libertate și la legalitate. Aceasta constituie, așadar, o garanție procedurală esențială care este strâns legată de drepturile la libertate și la legalitate.

64. Pe de o parte, modul de redactare a articolului 611 alineatul (2) din ACC confirmă acest caracter: el impune ca orice renunțare la regulă să fie făcută „în mod liber, cu conștientizarea deplină a consecințelor”. Un astfel de limbaj este tipic pentru dispozițiile care reglementează renunțarea la garanții procedurale esențiale, cum ar fi dreptul la apărare sau dreptul la un proces echitabil [49].

65. Pe de altă parte, din punct de vedere sistemic, principiul specialității funcționează ca un scut procedural care conferă un efect concret drepturilor conferite de cartă, precum dreptul la libertate (articolul 6) [50], dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă (articolul 47) și principiul legalității și previzibilității pedepselor [articolul 49 alineatul (1)] [51]. Cu toate că nu este un drept independent consacrat în mod expres de cartă, acesta este comparabil cu garanțiile procedurale esențiale, cum ar fi dreptul la asistență juridică sau dreptul de a fi prezent la propriul proces.

66. În special, potrivit articolului 47 din cartă, care constituie o reafirmare a principiului protecției jurisdicționale efective, instanțele naționale trebuie să poată face ceea ce este necesar pentru a garanta efectul deplin și deplina eficacitate a drepturilor Uniunii care au efect direct [52]. Articolul 625 alineatul (2) din ACC, în calitate de garanție procedurală esențială care face parte din dreptul Uniunii [53], conferă un astfel de drept. În consecință, autoritatea judiciară de executare trebuie să aibă competența și obligația de a asigura respectarea acesteia prin refuzul predării sau prin solicitarea unor asigurări obligatorii în cazul în care o încălcare a acestei garanții este probabilă. Orice normă sau practică națională care împiedică respectiva autoritate să își exercite această competență ar aduce atingere efectului util al dreptului Uniunii și ar contraveni articolului 47 din cartă [54]. Articolul 47 din cartă implică astfel ca articolul 625 alineatul (2) din ACC să poată fi invocat, iar punerea sa în aplicare să poată fi controlată în justiție, împuternicind autoritatea de executare să asigure respectarea acestuia.

[49] A se vedea prin analogie renunțarea la dreptul de a fi prezent la proces, pe care Curtea a recunoscut-o în Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, punctul 49), și care este prevăzută în mod expres la articolul 8 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO 2016, L 65, p. 1).

[50] A se vedea de exemplu Ordonanța din 24 martie 2016 (nr. 175/16), în care Bundesverfassungsgericht (Curtea Constituțională Federală, Germania) a statuat că o extrădare care nu garantează respectarea principiului specialității încalcă dreptul fundamental la libertate a persoanei. În plus, dacă o autoritate judiciară de executare refuză să examineze dacă sunt îndeplinite cerințele principiului specialității, acest lucru constituie o încălcare a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă.

[51] Conform jurisprudenței constante, în temeiul principiului legalității infracțiunilor și al pedepselor, consacrat la articolul 49 alineatul (1) din cartă, dispozițiile penale trebuie să respecte anumite cerințe de accesibilitate și de previzibilitate în ceea ce privește atât definiția infracțiunii, cât și stabilirea pedepsei (a se vedea Hotărârea din 11 iunie 2020, Prokuratura Rejonowa w Słupsku, C-634/18, EU:C:2020:455, punctele 47 și 48 și jurisprudența citată).

[52] A se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Sacko (C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 31), și Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 114).

[53] A se vedea punctul 70 de mai jos.

[54] A se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, punctele 72-75).

c) Domeniul de aplicare material

67. În opinia noastră, domeniul de aplicare material al principiului specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC cuprinde două dimensiuni distincte, dar interdependente. Prima se referă la modul în care trebuie definită noțiunea de „infracțiune”, care s-ar putea face în conformitate cu dreptul statului emitent sau cu dreptul statului de executare ori în mod autonom în temeiul acordului însuși. A doua dimensiune se referă la infracțiunile vizate de decizia de predare, care delimitează limitele materiale ale urmăririi penale care poate urma în mod legal predării.

1) Noțiunea de „infracțiune” în sensul articolului 625 alineatul (2) din ACC

68. Irlanda și Comisia susțin că sensul obișnuit al noțiunii de „infracțiune” în sensul articolului 625 din ACC este limitat la infracțiunile calificate ca atare de statul emitent. În ședință, Irlanda a subliniat rolul sistemic al regulii dublei incriminări ca garanție comparativă. Potrivit Irlandei, invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind articolul 6 din CEDO ar fi irelevantă, întrucât această jurisprudență dezvoltă o noțiune autonomă de „acuzație în materie penală” mai degrabă în contextul unui proces echitabil decât în cadrul unei proceduri de predare.

69. Comisia adaugă că termenul „infracțiune” prevăzut la articolul 625 din ACC trebuie să aibă un singur înțeles în cadrul întregii dispoziții, și anume alineatele (2) și (4), și că acesta nu poate viza decât infracțiunile astfel cum sunt definite de statul emitent. Mai multe dispoziții din partea a treia a ACC fac referire în mod expres la „urmărire penală” sau la „infracțiune […] în temeiul dreptului penal”, în timp ce articolul 599 din acesta reglementează regula dublei incriminări în acești termeni.

70. În opinia noastră, nu ar trebui reținută o interpretare atât de restrictivă. În primul rând, ACC face parte integrantă din ordinea juridică a Uniunii [55] și, prin urmare, interpretarea sa trebuie să fie în concordanță cu carta, care se aplică ori de câte ori statele membre acționează în cadrul domeniului de aplicare al dreptului Uniunii, inclusiv în procedurile de predare prevăzute în partea a treia a ACC. Rezultă că principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC trebuie interpretat într-un mod care respectă carta. În special, dreptul la libertate consacrat la articolul 6 din cartă și dreptul la protecție jurisdicțională efectivă în temeiul articolului 47 din cartă, precum și principiul legalității și previzibilității pedepselor prevăzut la articolul 49 alineatul (1) din cartă impun ca protecția conferită de principiul specialității să nu fie limitată la faptele calificate în mod formal drept „penale” de statul emitent, ci să fie extinsă la orice comportament sau procedură de natură penală sau care are efect penal.

[55] A se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 1974, Haegeman (181/73, EU:C:1974:41, punctul 5), Hotărârea din 16 iunie 1998, Racke (C-162/96, EU:C:1998:293, punctul 41), Hotărârea din 25 februarie 2010, Brita (C-386/08, EU:C:2010:91, punctul 39), și Hotărârea din 27 februarie 2018, Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:118, punctul 46). Întrucât ACC a fost încheiat prin Decizia (UE) 2021/689 a Consiliului din 29 aprilie 2021 privind încheierea, în numele Uniunii, a Acordului comercial și de cooperare dintre Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte, și a Acordului dintre Uniunea Europeană și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord privind procedurile de securitate pentru schimbul de informații clasificate și protecția acestora (JO 2021, L 149, p. 2) în temeiul articolului 217 TFUE, în conformitate cu jurisprudența Curții, acesta constituie un act al instituțiilor Uniunii și face parte din dreptul Uniunii.

71. Prin urmare, este necesară o interpretare autonomă a termenului „infracțiune”, astfel cum a fost stabilită de jurisprudența Curții în cauza Bonda [56], care reflectă criteriile Engel elaborate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului [57] (denumite în continuare „criteriile Bonda”), prin care Curtea a stabilit testul în trei etape pentru a determina dacă o sancțiune este „de natură penală”: (i) calificarea juridică în dreptul intern; (ii) natura însăși a infracțiunii și (iii) severitatea sancțiunii. Această abordare garantează că privarea de libertate nu poate fi exclusă de la protecția principiului specialității doar pentru că un sistem național califică o sancțiune drept „civilă”, „administrativă” sau „disciplinară”. Cu alte cuvinte, articolul 625 alineatul (2) din ACC nu poate fi interpretat într-un mod care să excludă din domeniul său de aplicare faptele și sancțiunile acoperite de drepturile garantate de cartă [58].

72. În al doilea rând, astfel cum reiese din articolul 4 alineatul (1) din ACC, în temeiul articolului 31 alineatul (1) din CVDT, un tratat trebuie să fie interpretat cu bună-credință, în conformitate cu sensul obișnuit al termenilor săi în contextul lor și din perspectiva obiectului și a scopului său. Principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC are ca obiect și ca scop protejarea persoanei căutate împotriva urmăririi penale, a condamnării sau a privării de libertate în alt mod pentru fapte care nu au făcut obiectul unui control din partea autorității judiciare de executare. O interpretare restrictivă legată exclusiv de calificarea formală a statului emitent ar priva această garanție de o mare parte din eficacitatea sa [59], în special în contextul unei obiecții anterioare predării. Întrucât ACC nu se întemeiază în mod expres pe o încredere reciprocă, ci pe o cooperare reciprocă cu garanții, în cazul în care autoritatea de executare ar trebui să aplice „orbește” calificarea statului emitent, protecția individului ar putea fi diminuată tocmai atunci când consecințele deciziei autorității de executare sunt cele mai importante pentru drepturile acestei persoane, și anume înainte de predare, atunci când autoritatea judiciară de executare nu a stabilit încă dacă aceste drepturi vor fi protejate în mod adecvat. Cu alte cuvinte, efectul util al principiului specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC impune ca autoritatea judiciară de executare să își păstreze posibilitatea de a aprecia în mod autonom dacă

[56] Hotărârea din 5 iunie 2012, C-489/10, EU:C:2012:319, punctul 37 și următoarele.

[57] Interpretarea autonomă a noțiunii de „acuzație în materie penală” de către Curtea EDO are scopul de a preveni excluderile arbitrare din sfera garanțiilor fundamentale. În Hotărârea din 8 iunie 1976, Engel și alții împotriva Țărilor de Jos (CE:ECHR:1976:0608JUD000510071), Curtea EDO a statuat că calificarea unei proceduri drept „penală” nu poate depinde exclusiv de calificarea statului; în caz contrar, statele ar putea eluda articolul 6 din CEDO prin simpla redenumire a măsurilor punitive ca „disciplinare”. Prin urmare, a elaborat cele trei criterii menționate mai sus. Această logică a fost confirmată în cauza Öztürk împotriva Germaniei (21 februarie 1984, CE:ECHR:1984:0221JUD000854479), în care procedurile caracterizate în mod formal drept „administrative” intrau totuși sub incidența articolului 6 din CEDO, ca urmare a finalității lor punitive și preventive.

[58] Deși fundamentul părții a treia a ACC, astfel cum a fost clarificat de Curte în Hotărârea Alchaster I (punctele 40-43), este cooperarea în domeniul justiției penale și al aplicării legii, acest element contextual nu limitează interpretarea termenului „infracțiune” din articolul 625 alineatul (2) din ACC la faptele calificate în mod formal ca fiind penale în temeiul dreptului intern. Obiectivul general al părții a treia este acela de a defini domeniul de aplicare al mecanismului, și anume cooperarea în materie penală, dar nu și sensul garanțiilor de protecție cuprinse în acesta. Prin urmare, aceste garanții se pot extinde și la sancțiuni care, deși nu sunt definite în mod formal drept penale în temeiul dreptului intern, sunt de natură penală ca urmare a finalității, a gravității sau a caracterului lor preventiv.

[59] Aceasta este în conformitate cu jurisprudența mai largă a Curții. În Hotărârea din 14 noiembrie 2013, Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, punctul 35), Curtea a statuat că, pentru a garanta efectul util al Deciziei-cadru 2002/584, calificarea dată de statele membre încălcărilor nu este determinantă atunci când se interpretează dispoziții referitoare la competența în materie penală. De asemenea, în Hotărârea din 27 mai 2014, Spasic (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, punctul 77), Curtea a subliniat că, deși dreptul Uniunii nu a procedat la o armonizare a dreptului penal material sau procedural, principiul *ne bis in idem* prevăzut la articolul 54 din acquis-ul Schengen – Convenție de punere în aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 1) – împiedică impunitatea și promovează securitatea juridică. Curtea a subliniat că, în absența armonizării, dispozițiile de drept al Uniunii care nu fac trimitere expresă la dreptul intern trebuie să fie interpretate în mod autonom și uniform, în lumina contextului și a obiectivelor acestora.

sancțiunea în cauză este de natură penală, în loc să se întemeieze pur și simplu pe calificarea statului emitent. În aceeași ordine de idei, o interpretare autonomă ar asigura, de asemenea, eficacitatea articolului 524 alineatul (2) din ACC [60].

73. Argumentul Comisiei potrivit căruia abordarea sa protejează drepturile fundamentale într-un mod la fel de eficient, fără a impune o definiție autonomă a noțiunii de „infracțiune”, nu ține seama de faptul că principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC constituie el însuși o garanție procedurală esențială care garantează că autoritatea judiciară de executare definește limitele legale precise ale posibilei privări de libertate pe care o autorizează, apărând astfel dreptul la libertate, la protecție jurisdicțională efectivă și principiile legalității și previzibilității pedepselor. Dacă interpretarea noțiunii de „infracțiune” ar fi lăsată la latitudinea calificării naționale, autoritatea de executare ar pierde controlul asupra limitelor protecției acordate, expunând în acest mod persoana căutată la o eventuală privare de libertate sau la o sancțiune pentru fapte care nu sunt acoperite de decizia sa de predare. O definiție autonomă a noțiunii de „infracțiune”, ghidată de criteriile Bonda și axată pe caracterul penal al sancțiunii pe care o implică, este, prin urmare, indispensabilă pentru protejarea acestor drepturi fundamentale [61].

74. În ceea ce privește argumentul că însuși textul ACC pledează în favoarea unei interpretări mai largi, trebuie arătat, pe de o parte, că alte dispoziții din partea a treia, precum articolul 598 litera (a), articolul 600 litera (a) și articolul 601 litera (d), se referă în mod expres la „urmărire penală” sau la „infracțiune în temeiul dreptului […] penal”, iar articolul 599 din ACC stabilește regula dublei incriminări în acești termeni. Pe de altă parte [în versiunea în limba engleză, limbă în care sunt redactate prezentele concluzii; nota traducătorului], articolul 625 alineatul (2) din ACC utilizează termenul „offence” fără adjectiv. Omiterea adjectivului „criminal” sugerează o alegere deliberată de a utiliza termenul mai larg de „offence”, care indică un domeniu de protecție mai larg al principiului specialității. Cu toate acestea, alte versiuni lingvistice decât cea în limba engleză nu confirmă că termenul „offence” de la articolul 625 alineatul (2) din ACC este destinat să acopere numai infracțiunile sau și alte forme de fapte ilicite [62]. Prin urmare, versiunile lingvistice nu sunt concludente în această privință, iar semnificația termenului „offence” nu poate fi stabilită exclusiv pe baza unui raționament lingvistic.

75. Prin urmare, termenul „infracțiune” de la articolul 625 alineatul (2) din ACC trebuie să fie interpretat în lumina contextului și a finalității acestei dispoziții, care poate justifica o aplicare diferențiată a noțiunii de „infracțiune” în cadrul acordului. În temeiul ACC, noțiunea menționată poate, așadar, să funcționeze în mod diferit în două faze ale sistemului de predare: ea poate fi calificată în conformitate cu dreptul național în scopul emiterii unui mandat de arestare în temeiul ACC, dar poate fi interpretată în mod autonom cu ocazia aplicării principiului specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC. Articolul 625 alineatul (2) din ACC funcționează ca o garanție de protecție care protejează persoana predată împotriva urmăririi penale, a

[60] Articolul 524 alineatul (2) din ACC prevede că nicio dispoziție din partea a treia nu modifică obligația de a respecta drepturile fundamentale astfel cum sunt reflectate în CEDO și, în cazul Uniunii, în cartă. Pentru aceasta este necesar ca interpretarea articolului 625 alineatul (2) din ACC să fie conformă cu aceste instrumente. În consecință, dacă statul emitent ar putea califica o sancțiune ca fiind de natură civilă, chiar și atunci când aceasta este de natură penală în conformitate cu normele CEDO și ale cartei, efectul util al articolului 524 alineatul (2) din ACC ar fi compromis. Pentru a evita un astfel de rezultat, termenul „infracțiune” prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC trebuie să facă obiectul unei interpretări autonome, conformă cu criteriile Bonda, care garantează că orice conduită care dă naștere unei acuzații care este de natură penală intră sub protecția principiului protecției specialității.

[61] Pentru noțiunile autonome ale CEDO, a se vedea Letsas, G, „Autonomous Concepts, Conventionalism, and Judicial Discretion”, în *A Theory of Interpretation of the European Convention on Human Rights* (Oxford, 2007; ediția online, Oxford Academic, Oxford, 2007, p. 37-57).

[62] De exemplu, în versiunea italiană, dispoziția în cauză utilizează termenul „reato”, care se referă în mod obișnuit la o infracțiune în sistemul juridic italian.

condamnării sau a privării de libertate în alt mod pentru „alte infracțiuni”. Acest obiectiv de protecție susține o interpretare autonomă a noțiunii de „infracțiune”, în conformitate cu criteriile Bonda, astfel încât să se evite ca garanția să fie lipsită de efectul său util prin calificările juridice naționale și să se păstreze coerența și scopul de protecție ale regimului de predare prevăzut de ACC [63].

76. Aceeași logică se aplică și în ceea ce privește argumentul referitor la regula dublei incriminări. Irlanda susține că cerința dublei incriminări, prevăzută la articolul 599 alineatul (2) din ACC, arată că este necesar să se facă referire atât la dreptul intern al statului emitent, cât și la cel al statului de executare pentru a stabili dacă fapta în cauză constituie o infracțiune în sensul acordului. În opinia sa, titlul VII din partea a treia a ACC pornește astfel de la principiul că numai faptele calificate drept „penale” pe teritoriul celor două state implicate în procedura de predare pot face obiectul unui mandat.

77. În această privință, observăm că articolul 599 alineatul (2) și articolul 625 alineatul (2) din ACC reglementează diferite etape ale procedurii de predare și urmăresc obiective diferite. Articolul 599 alineatul (2) din ACC, care aplică regula dublei incriminări, privește admisibilitatea predării pentru faptele care stau la baza cererii de predare. În schimb, articolul 625 alineatul (2) este o garanție de protecție care împiedică urmărirea penală sau privarea de libertate în alt mod pentru „alte infracțiuni” săvârșite înainte de predare. Pentru a garanta protecția acordată de cartă și pentru ca acesta să fie eficient, principiul specialității impune o interpretare autonomă a noțiunii de „infracțiune”, în conformitate cu criteriile Bonda [64].

2) Infracțiunile acoperite de mandat

78. Principiul specialității, prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC, garantează dreptul unei persoane de a nu fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa. În temeiul formulării bazate pe infracțiune a acestei dispoziții [65], fapta de încălcare de natură civilă a dispozițiilor unei instanțe ar constitui, în mod normal, o încălcare distinctă de infracțiunea de înșelăciune, deoarece implică o calificare juridică separată și protejează interese diferite. În consecință, urmărirea penală, condamnarea sau privarea de libertate a unei persoane, fără consimțământul statului solicitat, ar conduce, *prima facie*, la aplicarea principiului specialității. În

[63] Trebuie să menționăm că a ne baza pe calificarea statului emitent în temeiul articolului 625 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din ACC se poate dovedi problematică. În cazul în care anumite fapte, cum ar fi încălcarea dispozițiilor unei instanțe în Regatul Unit, nu sunt considerate „fapte de natură penală” în temeiul dreptului intern, nu se poate solicita consimțământul ulterior predării, chiar dacă sancțiunea rezultată ar fi putut, în temeiul unei interpretări autonome a articolului 625 alineatul (2), să împiedice predarea. Deoarece aceste dispoziții se referă la „infracțiuni” care fac obiectul predării în temeiul titlului VII din partea a treia a ACC, mecanismul consimțământului nu se poate extinde la măsurile de executare care sunt civile ca formă, dar penale ca natură, lăsând autoritatea de executare în imposibilitatea de a autoriza privarea de libertate potențială care rezultă. Rămâne deschisă interpretarea cu privire la posibilitatea de a remedia această lacună structurală printr-o interpretare teleologică a noțiunii de „infracțiune” din articolul 625 alineatul (4) din ACC, în conformitate cu abordarea de protecție a drepturilor prevăzută la articolul 625 alineatul (2) din ACC.

[64] În ceea ce privește argumentul Comisiei potrivit căruia nu există o „necesitate imperativă” pentru o interpretare teleologică a noțiunii de „infracțiune” deoarece carta se aplică în orice situație, trebuie subliniat faptul că aplicabilitatea cartei și domeniul de aplicare al normelor sale procedurale sunt chestiuni distincte. În timp ce carta garantează drepturi, principiul specialității le garantează pe acestea din punct de vedere procedural. Numai printr-o interpretare autonomă a noțiunii de „infracțiune” din articolul 625 alineatul (2) din ACC, autoritatea de executare poate stabili dacă urmărirea penală, condamnarea sau privarea de libertate ulterioare predării nu intră în sfera de aplicare a privării de libertate autorizate – o determinare esențială pentru eficacitatea articolului 47 și a articolului 49 alineatul (1) din cartă. Carta nu poate înlocui ea însăși garanția procedurală menită să facă concrete și aplicabile garanțiile sale.

[65] Articolul 625 alineatul (2) din ACC păstrează formularea tradițională bazată pe infracțiune (mai degrabă decât pe faptă), concentrându-se asupra faptului dacă o persoană este urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune alta decât cea pentru care a fost acordată predarea.

schimb, nu ar exista nicio încălcare a principiului specialității în cazul în care pretinsa încălcare de natură civilă este strâns legată de fapta care constituie pretinsa infracțiune de înșelăciune pentru care a fost emis mandatul de arestare și este inerentă acestei fapte.

3. Principiul specialității în practică

a) Invocarea ca obiecție prealabilă a predării

79. Astfel cum a fost clarificat în Hotărârea Alchaster I, autoritatea judiciară de executare trebuie să efectueze o evaluare *ex ante* a compatibilității predării cu drepturile fundamentale în temeiul articolului 604 litera (c) din ACC. Rezultă că, atunci când există un risc dovedit de încălcare a principiului specialității, autoritatea judiciară de executare nu poate pur și simplu să ignore această preocupare pentru motivul că procedura consimțământului în temeiul articolului 625 alineatul (4) din ACC nu se aplică decât după predare.

80. În cazul în care evaluarea autorității judiciare de executare relevă un risc real ca persoana să fie urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru alte infracțiuni decât cele care au motivat predarea, poate exista o încălcare a garanțiilor procedurale esențiale ale persoanei. Chiar și în cazurile de încălcări mai degrabă potențiale decât efective ale acestor garanții, articolul 625 alineatul (2) din ACC obligă autoritatea judiciară de executare să se asigure că persoana respectivă nu este expusă urmăririi penale arbitrare sau privării de libertate. Prin urmare, autoritatea judiciară de executare trebuie să ia măsuri pentru a elimina acest risc înainte de a autoriza predarea.

81. Tocmai în acest caz devine relevant articolul 604 litera (c) din ACC coroborat cu articolul 613 alineatul (2) din același text. Această dispoziție conferă autorității judiciare de executare competența de a solicita garanții adecvate din partea statului emitent ca o condiție pentru predare. În acest fel, principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC și posibilitatea de a solicita informații suplimentare în temeiul articolului 604 litera (c) din ACC funcționează prin coroborare. Primul definește protecția materială, în timp ce a doua prevede mecanismul procedural prin care autoritatea judiciară de executare poate asigura această protecție în avans.

b) Cu privire la dreptul persoanei fizice de a se prevala de principiul specialității

82. Se poate observa că principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC produce efecte juridice distincte pentru fiecare actor. Pentru statul de executare, acest principiu garantează menținerea controlului asupra domeniului de aplicare al faptelor pentru care autorizează predarea, dând autorității sale judiciare puterea de a refuza consimțământul în cazuri individuale, păstrându-și astfel suveranitatea. Pentru statul emitent, principiul impune obligația de a respecta limitele deciziei de predare: cu excepția cazului în care persoana căutată a renunțat la această protecție, statul emitent trebuie fie să se abțină de la urmărirea penală, condamnarea sau privarea de libertate în alt mod a unei persoane pentru „alte infracțiuni”, fie să solicite consimțământul statului de executare în acest sens, fie să emită un nou mandat. Pentru persoana predată, principiul garantează dreptul de a nu fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru alte fapte decât cele pentru care predarea a fost autorizată, garantând securitatea juridică și protecția împotriva unei privări arbitrare de libertate.

83. Trebuie arătat că principiul specialității este redactat în termeni clari, stricți și prohibitivi („o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate"). Prin urmare, în opinia noastră, articolul 625 alineatul (2) din ACC stabilește o garanție clară (deși supusă anumitor excepții [66]) că persoana predată nu va fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod de statul emitent pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea pentru care s-a acordat predarea [67].

84. Ținând seama de termenii clari și preciși în care este redactat articolul 625 alineatul (2) din ACC, împreună cu aceste excepții limitate și definite în mod expres, precum și de recunoașterea expresă a drepturilor persoanei predate, există un argument puternic potrivit căruia acesta îndeplinește condițiile pentru a stabili o protecție în temeiul drepturilor fundamentale ale Uniunii.

85. În consecință, efectele juridice ale acestei dispoziții nu se limitează la obligațiile interstatale, ci se extind la stabilirea unor drepturi – care pot fi invocate și a căror aplicare poate fi controlată – care au efect direct în ordinea juridică a Uniunii și care pot fi valorificate direct în fața instanțelor.

86. Cu toate acestea, deși articolul 625 alineatul (2) din ACC poate fi invocat, în temeiul dreptului Uniunii, în fața instanțelor statelor membre, astfel cum s-a menționat mai sus [68], acesta nu are efect direct în Regatul Unit. Aceasta nu înseamnă că persoana predată este lipsită de protecție jurisdicțională în statul respectiv, ci mai degrabă că această protecție depinde de dreptul național și nu poate fi întemeiată în mod direct pe ACC. Rezultă că, în stadiul predării, instanțele Uniunii trebuie ele însele să asigure respectarea principiului specialității și, dacă este cazul, să solicite garanții suplimentare în temeiul articolului 604 litera (c) din ACC, întrucât acesta este momentul în care respectarea articolului 625 alineatul (2) din ACC poate fi garantată chiar în interiorul ordinii juridice a Uniunii.

c) Executare materială și procedurală

87. Există o încălcare procedurală a drepturilor unei persoane fizice atunci când aceasta nu dispune de un mijloc eficient de a invoca principiul specialității sau de a contesta încălcarea sa. De exemplu, dacă persoana trebuie să se prevaleze numai de protecția diplomatică a statului de execuție, fără a avea calitate procesuală activă în fața instanțelor din statul emitent, protecția drepturilor fundamentale devine pur teoretică. O scurtă examinare comparativă a ordinilor juridice naționale ilustrează, în plus, că posibilitatea de a invoca principiul specialității de către persoana în cauză este verificată în general de instanțele naționale, ceea ce confirmă caracterul său de garanție pe care persoanele fizice o pot invoca și a cărei respectare o pot solicita [69]. Prin

[66] A se vedea punctele 37 si 47-54 de mai sus.

[67] Aceste excepții includ (i) consimțământul autorității judiciare de executare, (ii) renunțarea la acest principiu de către persoana predată în temeiul articolului 611 alineatele (1) și (2) din ACC, cu condiția ca aceasta să fie exprimată în mod liber, cu conștientizarea deplină a consecințelor, și (iii) posibilitatea consimțământului prezumat prin notificări în temeiul articolului 625 alineatul (1) din ACC, cu excepția cazului în care autoritatea de executare exclude în mod expres această posibilitate într-un anumit caz.

[68] A se vedea punctul 37 de mai sus. Curtea a stabilit că persoanele fizice nu pot invoca această dispoziție ca normă a tratatului în fața instanțelor din Regatul Unit. În schimb, Irlanda a subliniat că principiul specialității se aplică în Regatul Unit numai prin intermediul legislației naționale, și anume Extradition Act 2003 (Legea privind extrădarea din 2003).

[69] A se vedea ordonanța Bundesverfassungsgericht, citată în nota de subsol 50 de mai sus, în care instanța respectivă a adăugat la punctul 60 că a i se refuza unei persoane fizice protecția judiciară contravine articolului 19 alineatul (4) din Grundgesetz (Legea fundamentală), care garantează accesul la o cale de atac efectivă, în situațiile în care o persoană extrădată nu poate invoca ea însăși principiul specialității, cum este cazul în Statele Unite ale Americii, în urma deciziei în cauza United States împotriva Suarez [U. S. Court of Appeals, Second Circuit, No 14-2378-cr (Curtea de Apel a Statelor Unite, Circuitul al doilea, nr. 14-2378-cr, 30 iunie 2015)]. În mod similar, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) își limitează evaluarea cu privire la admisibilitatea extrădării din Țările de Jos către o altă țară numai la cazurile în care: (a) persoana în cauză ar fi expusă unei „încălcări flagrante" a drepturilor sale *și* (b) s-a demonstrat în mod suficient că, după predare, persoana respectivă nu va dispune de o „cale de atac" împotriva acestei încălcări [Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), Hotărârea din 7 septembrie 2004 (00760/04 U, NL:HR:2004:AP1534)].

urmare, în cazul în care o persoană ar putea invoca o presupusă încălcare a principiului specialității de către statul emitent, autoritatea judiciară de executare poate proceda la predare, întrucât drepturile fundamentale ale persoanei respective ar rămâne protejate în mod eficient în cadrul acelui sistem juridic [70].

88. În aceeași ordine de idei, trebuie să se considere că, în temeiul ACC, atât conținutul principiului specialității (respectarea normelor de drept material), cât și capacitatea de a-l aplica (accesul procedural la justiție) sunt indispensabile pentru a asigura compatibilitatea cu standardele aferente drepturilor fundamentale care decurg din cartă. Atunci când oricare dintre aceste dimensiuni este incertă, autoritatea judiciară de executare nu poate proceda la predare. Ea are obligația de a evalua situația previzibilă a persoanei căutate în Regatul Unit.

89. În practică, din Hotărârea Alchaster I reiese că, deși articolul 604 litera (c) din ACC nu face referire în mod expres la refuzul predării atunci când garanțiile sunt insuficiente, garanția ar fi lipsită de efectul său util dacă un mandat ar fi executat în împrejurări în care garanțiile nu sunt furnizate. Prin urmare, în temeiul acestei dispoziții, autoritatea judiciară de executare, „înainte de a decide dacă să execute mandatul de arestare", păstrează competența – și obligația – [71] de a refuza predarea în cazul în care persistă riscuri pentru drepturile fundamentale [72].

90. În urma acestei hotărâri, autoritatea judiciară de executare trebuie să țină seama atât de cadrul juridic general și de practica din Regatul Unit în materia respectării principiului specialității, cât și de împrejurările specifice ale cauzei – inclusiv orice indicație potrivit căreia persoana ar putea face obiectul urmăririi penale, al condamnării sau al privării de libertate în alt mod pentru alte infracțiuni decât cele autorizate prin decizia de predare. Dacă, după această examinare, subzistă motive serioase pentru a se considera că o încălcare a principiului specialității este probabilă, această autoritate trebuie, înainte de a autoriza predarea, fie să solicite statului emitent garanții adecvate, fie, în cazul lipsei sau al insuficienței acestor garanții, să refuze total predarea [73]. În special, la punctul 78 din Hotărârea Alchaster I, Curtea subliniază că autoritatea judiciară de executare chemată să se pronunțe cu privire la un mandat de arestare emis în temeiul ACC nu poate dispune predarea persoanei căutate dacă, în urma unei examinări concrete și precise a situației acestei persoane, consideră că există motive întemeiate pentru a crede că, în cazul în care persoana menționată ar fi predată Regatului Unit, ar exista un risc real ca drepturile fundamentale ale acesteia să nu fie protejate.

d) Limitele și condițiile de invocare a principiului specialității

91. Dreptul de a se prevala de principiul specialității în procedurile prealabile predării nu este nelimitat. Articolul 625 din ACC stabilește el însuși anumite condiții care definesc întinderea invocării sale. În primul rând, astfel cum se menționează mai sus [74], se poate renunța la acest drept în temeiul articolului 611 alineatele (1) și (2) din ACC. În al doilea rând, articolul 625 alineatul (1) din ACC permite părților să informeze Comitetul specializat că este prezumat

[70] A se vedea în acest sens Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), hotărârea din 26 septembrie 2023 (23/01346 U, NL:HR:2023:1315).

[71] A se vedea articolul 625 alineatul (4) ultima teză din ACC, care utilizează termenul „trebuie", ceea ce înseamnă că autoritatea judiciară de executare nu poate continua fără garanțiile prevăzute la articolul 604 din ACC.

[72] A se vedea în acest sens punctele 76 și 77 din Hotărârea Alchaster I. Această interpretare este întărită de formularea dispoziției respective, care, după cum se menționează la punctul 74, impune autorității judiciare de executare să obțină „garanții suplimentare cu privire la tratamentul persoanei căutate după predarea acesteia, înainte de a decide dacă să execute mandatul de arestare", confirmând astfel că aceasta trebuie să evalueze – și, dacă este necesar, să refuze – executarea în cazul în care garanțiile respective sunt inadecvate.

[73] Hotărârea Alchaster I, punctele 78, 83-91 și 98.

[74] A se vedea punctul 82 de mai sus.

consimțământul pentru urmărirea penală pentru alte infracțiuni, cu condiția ca autoritatea judiciară de executare să indice altfel într-un anumit caz. Acest mecanism impune autorității judiciare de executare să dea dovadă de vigilență atunci când o persoană fizică invocă principiul specialității, întrucât consimțământul prezumat nu poate funcționa în mod automat în fața unor obiecții întemeiate. În al treilea rând, invocarea sa trebuie să fie întemeiată pe un risc justificat: autoritatea judiciară de executare nu este obligată să se pronunțe asupra unor argumente ipotetice sau speculative, ci numai asupra unor indicii credibile că persoana poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de liberate în alt mod pentru alte infracțiuni decât cele pentru care predarea a fost autorizată.

92. Împreună, aceste condiții garantează că principiul specialității nu este aplicat în afara domeniului său de aplicare prevăzut, menținând în același timp efectul util al articolului 625 alineatul (2) din ACC ca o garanție procedurală fundamentală. Acestea garantează că invocarea sa rămâne un mecanism echilibrat: accesibil persoanei atunci când libertatea sa este în mod real în joc, dar structurat într-un mod care respectă mecanismul de predare prevăzut de ACC.

4. Concluzie intermediară

93. Principiul specialității prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC constituie o garanție procedurală esențială care asigură că persoana predată nu este urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru alte infracțiuni decât cele pentru care predarea este autorizată de autoritatea judiciară de executare. ACC face parte din dreptul Uniunii, ceea ce înseamnă că interpretarea sa trebuie să fie conformă cu carta, în special cu articolul 6, articolul 47 și articolul 49 alineatul (1), care garantează dreptul la libertate, protecția jurisdicțională efectivă, precum și legalitatea și previzibilitatea sancțiunilor. În consecință, termenul „infracțiune” prevăzut la articolul 625 alineatul (2) din ACC nu poate fi interpretat doar în funcție de calificarea utilizată de statul emitent, ci trebuie să facă obiectul unei interpretări autonome, determinată prin referire la criteriile Bonda, în special calificarea încălcării, natura acesteia și severitatea sancțiunii. Întrucât articolul 625 alineatul (2) din ACC constituie un drept opozabil în cadrul ordinii juridice a Uniunii, o persoană fizică trebuie să se poată prevala de acesta pentru a se opune ca predarea să fie autorizată. În cazul unei încălcări materiale sau procedurale a principiului specialității, autoritatea judiciară de executare trebuie să intervină în temeiul articolului 604 litera (c) din ACC pentru a suspenda sau a împiedica predarea, întrucât încălcarea materială sau procedurală a principiului specialității ar face ca predarea să fie incompatibilă cu carta.

94. În consecință, propunem Curții să răspundă la primele patru întrebări că articolul 604 litera (c) și articolul 625 alineatul (2) din ACC coroborate cu articolul 6, articolul 47 și articolul 49 alineatul (1) din cartă trebuie interpretate în sensul că principiul specialității constituie o garanție procedurală esențială – care poate fi invocată și a cărei aplicare poate fi controlată – a cărei încălcare sau încălcare probabilă, apreciată în raport cu o noțiune de „infracțiune” care este definită în mod autonom, luând în considerare calificarea juridică în temeiul dreptului intern, natura intrinsecă a încălcării și gravitatea pedepsei, impune autorității judiciare de executare să condiționeze predarea de garanții adecvate din partea statului emitent că persoana predată nu va fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru alte infracțiuni decât cele care au motivat predarea acelei persoane.

C. Cu privire la a cincea întrebare preliminară

95. Prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 625 alineatul (2) din ACC trebuie interpretat în sensul că se opune predării unei persoane căutate care a fost condamnată la o pedeapsă privativă de libertate de șase luni pentru fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe, în condițiile în care predarea nu a fost solicitată în scopul executării acestei pedepse, ca urmare a calificării de către statul emitent a încălcării dispozițiilor unei instanțe ca fiind de natură civilă, iar nu penală.

96. În primul rând, în cadrul examinării obiecției anterioare predării invocate de recurenți, autoritatea judiciară de executare trebuie să stabilească dacă fapta sau sancțiunea în cauză, de exemplu încălcarea dispozițiilor unei instanțe, intră în domeniul de aplicare al articolului 625 alineatul (2) din ACC. Acest lucru necesită o evaluare independentă bazată pe criteriile Bonda [75]. Faptul că sancțiunea aplicată pentru o astfel de faptă implică privarea de libertate, de exemplu sub forma unei măsuri de siguranță privative de libertate cu o durată de șase luni, sugerează în mod clar că aceasta are caracter penal în sensul articolului 625 alineatul (2) din ACC, indiferent de modul în care este clasificată de statul emitent.

97. În al doilea rând, în cazul în care autoritatea judiciară de executare stabilește că o faptă sau o sancțiune este de natură penală, atunci această autoritate trebuie să determine, pe baza unor informații obiective, fiabile și concrete, dacă există motive serioase pentru a considera că persoana ar fi supusă urmăririi penale, condamnării sau ar fi privată de libertate în alt mod pentru această faptă după predare, cu încălcarea articolului 625 alineatul (2) din ACC.

98. În cazul în care principiul specialității este inexistent, este inoperant sau nu poate fi invocat de persoanele fizice – astfel cum se poate întâmpla atunci când statul emitent consideră că anumite fapte ilicite (precum încălcarea de natură civilă) sunt în afara sferei penale – acest factor indică deja un risc structural de încălcare a articolului 625 alineatul (2) și a articolului 604 litera (c) din ACC coroborate cu articol 6, articolul 47 și articolul 49 alineatul (1) din cartă. Atunci când dreptul statului emitent exclude în mod expres o astfel de faptă și sancțiunile aferente de la protecția acordată de principiul specialității, riscul devine cert, mai degrabă decât ipotetic.

99. În al treilea rând, dacă este identificat un astfel de risc, înainte de a autoriza predarea, autoritatea trebuie să solicite în mod oficial statului emitent garanții adecvate în temeiul articolului 604 litera (c) din ACC. Autoritatea judiciară de executare trebuie să aprecieze în acest caz dacă garanțiile oferite sunt suficiente, în sensul că exclud riscul de privare de libertate pentru o faptă care nu este prevăzută în mandat. În cazul în care garanțiile elimină riscul, predarea poate fi autorizată. În cazul în care garanțiile lipsesc, sunt neclare sau insuficiente, autoritatea de executare trebuie să suspende predarea până la furnizarea unor garanții satisfăcătoare. Ca ultimă soluție, trebuie să refuze predarea în cazul în care astfel de garanții continuă să lipsească sau sunt insuficiente [76].

100. În această privință, în cadrul regimului de predare prevăzut de ACC, cooperarea dintre autoritatea judiciară de executare și autoritățile statului emitent este esențială. În practică, această cooperare poate lua forma unui dialog judiciar și a unui schimb de informații în temeiul articolului 604 litera (c), care să permită autorității judiciare de executare să solicite statului emitent clarificări sau garanții cu privire la domeniul de aplicare al infracțiunilor, la garanțiile procedurale aplicabile sau la respectarea principiului specialității. În cazul în care persistă

[75] A se vedea punctele 71-77 de mai sus.

[76] A se vedea punctul 90 de mai sus.

îndoieli, statul emitent poate oferi asigurări formale care să răspundă unor preocupări specifice, cum ar fi limitele urmăririi penale sau existența unor căi de atac eficiente. Acest proces permite celor două autorități să pună în balanță drepturile persoanei fizice și interesul general pentru o bună administrare a justiției, asigurându-se că predarea are loc doar atunci când sunt instituite garanții adecvate. Ulterior, autoritatea judiciară de executare poate fi nevoită să evalueze dacă garanțiile suplimentare îndeplinesc cerințele articolului 47 din cartă, ținând seama totodată de dreptul la justiție al victimelor [77].

101. Această abordare garantează că articolul 625 alineatul (2) din ACC funcționează ca o garanție eficientă, care poate fi invocată și a cărei aplicare poate fi controlată, împotriva urmăririi penale sau a privării de libertate neautorizate. Aceasta este conformă cu articolul 47 și articolul 49 alineatul (1) din cartă, care impun ca procedurile de predare în temeiul ACC să fie legale și previzibile și să asigure o protecție jurisdicțională efectivă.

102. În sfârșit, trebuie să subliniem că instanța de trimitere a declarat că este convinsă că recurenții, în cadrul procedurii inițiate de instanța din statul emitent cu privire la ordinele de indisponibilizare, au beneficiat de toate garanțiile procedurale prevăzute la articolele 6 și 13 din CEDO. Aceștia au compărut în fața unei instanțe independente și imparțiale, au fost informați cu privire la acuzații, au fost informați cu privire la data și la locul ședinței, au beneficiat de reprezentare judiciară și au avut dreptul de a introduce o cale de atac. În plus, recurenții au avut acces la o cale de atac eficientă în statul emitent, întrucât aveau dreptul de a contesta sentința prin intermediul procedurii de recurs. Cu toate acestea, din dosar reiese că recurenții au fost condamnați pentru fapta de încălcare a dispozițiilor unei instanțe în lipsa lor. Această circumstanță, care trebuie verificată de instanța de trimitere, poate fi relevantă, întrucât ridică o problemă distinctă privind dreptul lor de a fi prezenți la propriul proces și de a se apăra. Chiar și în cazul în care procedurile anterioare au respectat garanțiile prevăzute la articolele 6 și 13 din CEDO, pronunțarea unei condamnări *in absentia* necesită examinarea faptului dacă recurenții au fost informați în mod efectiv cu privire la ședința de judecată și dacă, după predare, aceștia își păstrează dreptul la un nou proces sau la o cale de atac echivalentă în statul emitent.

103. Având în vedere cele de mai sus, considerăm că articolul 604 litera (c) și articolul 625 alineatul (2) din ACC coroborate cu articolul 6, articolul 47 și articolul 49 alineatul (1) din cartă trebuie interpretate în sensul că predarea unei persoane căutate care a fost condamnată la o pedeapsă privativă de libertate de șase luni pentru încălcarea dispozițiilor unei instanțe, în cazul în care această predare nu a fost solicitată în scopul executării pedepsei respective pentru motivul că o asemenea încălcare este calificată ca fiind de natură civilă în conformitate cu legislația statului emitent, este incompatibilă cu dreptul Uniunii dacă, potrivit autorității judiciare de executare, această încălcare este în esență de natură penală și există motive întemeiate să se considere că, după predare, ar exista o încălcare materială sau procedurală a principiului specialității, în măsura în care persoana ar fi privată de libertate cu încălcarea principiului specialității sau dacă respectiva persoană nu poate invoca principiul specialității, autoritatea judiciară de executare fiind obligată, înainte de a autoriza predarea, să obțină garanții

[77] Cu privire la obligația de cooperare și drepturile victimelor, a se vedea de exemplu Hotărârea Güzelyurtlu și alții împotriva Ciprului și a Turciei (CE:ECHR:2019:0129JUD003692507, §§ 232-236), în care Curtea EDO a statuat că articolul 2 din CEDO (dreptul la viață) poate crea o obligație reciprocă de cooperare între state în cadrul anchetării omuciderilor în scopul elucidării circumstanțelor unei omucideri și trimiterii autorilor în fața justiției. Întrucât această obligație este o obligație de mijloace, iar nu de rezultate, statele trebuie să ia toate măsurile rezonabile disponibile în temeiul instrumentelor de cooperare existente. Bazându-se pe această hotărâre, în Hotărârea sa din 9 iulie 2019, Romeo Castaño împotriva Belgiei (CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, §§ 79-92), Curtea EDO analizează în esență dacă refuzul Belgiei de a coopera a subminat în mod nejustificat drepturile procedurale ale reclamanților în temeiul articolului 2 din CEDO. Curtea EDO acceptă că riscul de încălcare a articolului 3 din CEDO (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) poate constitui un motiv de refuz al predării, dar subliniază că un astfel de risc trebuie să aibă o bază individualizată și factuală suficientă.

suplimentare adecvate din partea statului emitent că persoana respectivă nu va fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru fapta menționată de încălcare a dispozițiilor unei instanțe, în caz contrar, predarea trebuind să fie refuzată.

VI. Concluzie

104. Având în vedere toate considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda) după cum urmează:

Articolul 604 litera (c) și articolul 625 alineatul (2) din Acordul comercial și de cooperare între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte, coroborat cu articolul 6, articolul 47 și articolul 49 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

trebuie interpretat în sensul că:

1) Principiul specialității constituie o garanție procedurală esențială – care poate fi invocată și a cărei aplicare poate fi controlată – a cărei încălcare sau încălcare probabilă, apreciată în raport cu o noțiune de „infracțiune” care este definită în mod autonom, luând în considerare calificarea juridică în temeiul dreptului intern, natura intrinsecă a încălcării și gravitatea pedepsei, impune autorității judiciare de executare să condiționeze predarea de garanții adecvate din partea statului emitent că persoana predată nu va fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru alte infracțiuni decât cele care au motivat predarea persoanei.

2) Predarea unei persoane căutate care a fost condamnată la o pedeapsă privativă de libertate de șase luni pentru încălcarea dispozițiilor unei instanțe, în cazul în care această predare nu a fost solicitată în scopul executării pedepsei respective pentru motivul că o asemenea încălcare este calificată ca fiind de natură civilă în conformitate cu legislația statului emitent, este incompatibilă cu dreptul Uniunii dacă, potrivit autorității judiciare de executare, această încălcare este în esență de natură penală și există motive întemeiate să se considere că, după predare, ar exista o încălcare materială sau procedurală a principiului specialității, în măsura în care persoana respectivă ar fi privată de libertate cu încălcarea principiului specialității, autoritatea judiciară de executare fiind obligată, înainte de a autoriza predarea, să obțină garanții suplimentare adecvate din partea statului emitent că persoana respectivă nu va fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate în alt mod pentru fapta menționată de încălcare a dispozițiilor unei instanțe, în caz contrar, predarea trebuind să fie refuzată.